

(. Nepovažujte můj názor za stavbu rozporů, snad ani za polemiku...jen jako > moji řeč<, jako "vedle" stojící souběžný názor.) (asi 12/2001)

Proč by měl Bůh existovat

podle článku Keitha Warda zpracoval: Jiří Svršek

1. Úvodem

Podle základního dogmatu moderních přírodních věd lze všechny jevy ...*Jevy probíhají ; my je pozorujeme, pozorujeme prostřednictvím přístrojů, které "dodávají" opět modifikované jevy jako odpovědi na původní jevy...* ve vesmíru rozumným způsobem vysvětlit. Přitom se obecně požaduje, aby každé vysvětlení *jevy získané pomocí sekundárních jevů jsou podkladem na teorie* popsané vědeckou teorií mohlo být přímo konfrontováno s pozorováním nebo s experimentem .a *teorie jsou konfrontovány pomocí experimentů jež nám podávají – předvádějí jevy v podstatě ty co chceme konfrontovat* ,tedy Teorii bez tohoto rozhodujícího testu nelze považovat za vědeckou *teorii nelze považovat za vědeckou pokud jev konfrontovaný neověříme tímtež jevem experimentálním...*a její přijetí bez ověření pozorováním a experimentem je považováno za dogma.

Přesvědčení západní vědy, že každý jev ve vesmíru má své příčiny, mělo své kořeny v křesťanském náboženství. Důvod, proč všechny jevy ve vesmíru probíhají vědecky vysvětlitelným způsobem, spočívá v existenci přírodních zákonů, jimiž se tyto jevy řídí.

Věda by nemohla vůbec vzniknout, pokud bychom vesmír chápali jako chaos náhodných událostí nebo jako důsledek soupeření mnoha bohů nebo jako projev boha, který není racionální.

Křesťané tvrdí, že jejich Bůh je inteligentním Stvořitelem, který stvořil svět podle principů moudrosti a rozumu. Podle křesťanů lze svět poznávat a pochopit jej jen proto, že je dílem Boží mysli.

Keith Ward, autor článku "*Proč Bůh musí existovat*" [1], profesor teologie na Oxfordské univerzitě, se pokouší nejen dokázat, že za vznikem vesmíru stojí inteligentní Bůh, ale také že existence Boha je nutná.

Keith Ward na rozdíl od řady svých předchůdců své argumenty neopírá o tak zvaná "slabá místa přírodních věd", nebo o dosud nevysvětlené jevy (jako je vznik života na Zemi), ani o omezení fyzikálního poznání, kdy všechny teorie jsou jen přibližným popisem reality. Podařilo se mu také překročit fyzikální znalosti většiny teologů a filozofů, které končí někde u oblíbené Schrödingerovy kočky. Autor ani nevyužívá primitivního napadání přírodních věd kvůli dosud neobjasněným jevům, jak často vidíme v řadě náboženských knih, zejména Svědků Jehovových, jejichž oblíbeným argumentem proti vzniku života z neživé hmoty jsou ozubená kolečka v krabici, jejímž třepáním nevznikají náramkové hodinky. Keith Ward ale kritizuje představu některých kosmologů, podle nichž vesmír vznikl náhodně sám od sebe, bez důvodu nebo vnitřní nutnosti. Bohužel se tak zřejmě dopouští klasické chyby směřováním pojmů fyzikálních a filozofických.

Prvotní příčina a stvoření z ničeho

Keith Ward ve svém článku [1] svoji pozornost soustřeďuje na samotný vznik vesmíru a argumentuje proti představě o jeho vzniku z "ničeho". V této souvislosti je třeba poznamenat, že každá vědecká teorie je pouze reprezentací Přírody a že může být kdykoliv neočekávaně vyvrácena novým pozorováním nebo zcela novým objevem. Neexistuje žádná "nejvyšší teoretická pravda" a žádná vědecká teorie *nemůže vést k poznání*, které by vysvětlilo, proč se přírodní jevy projevují

takovým způsobem, jakým je pozorujeme. **Vědecká teorie nikdy nemůže být úplnou a konečnou pravdou o Přírodě.** Až jednou teoretická fyzika objeví **finální zákony vesmíru, nebudou (tyto zákony) vysvětlovat všechny pozorovatelné jevy Přírody.** Právě o tento fakt se opírá autor článku, když se snaží dokázat existenci Stvořitele jako Nejvyššího poznání.

Autor článku [1] Keith Ward se soustřeďuje na jednu hypotézu kvantové kosmologie, která hovoří o "stvoření vesmíru z ničeho". Podotýká, že tento pojem je ve dvou směrech matoucí. Slovo "stvoření" je podle něj použito ve smyslu prvních mikrosekund existence vesmíru a nikoliv ve smyslu záměrného vytvoření vesmíru působením Boha.

Podle Warda slovo "stvořit" znamená uvést do existence, poznávat to, co vstupuje v bytí, a dělat to záměrně. Pokud křesťané hovoří o stvoření, nemají na mysli pouze to, že Bůh uvedl vesmír do existence, ale že všechny jevy ve vesmíru od jeho počátku až do jeho konce závisejí do všech podrobností na vědomém a záměrném působení Boha. **Vesmír by nemohl bez Boha existovat ani okamžik.** Nebylo by stvoření, pokud by nebyl Bůh, který chce, aby stvořené věci existovaly.

Keith Ward kritizuje představu některých kosmologů, že vesmír vznikl náhodně sám od sebe z ničeho, bez důvodu nebo vnitřní nutnosti. Byl by to počátek vesmíru, ale nebylo by to stvoření. Podle Warda kosmologové, kteří tvrdí, že vesmír vznikl sám od sebe z ničeho, kolísají v otázce původu vesmíru mezi náhodou a nutností. Náhodné **fluktuační energie mohou postupně vytvořit všechny fyzikální konfigurace.** Tyto fluktuační energie probíhají sami od sebe, bez řízení a cíle. Nutně procházejí všemi konfiguračními možnostmi (stavy), které teorie připouští. Z těchto fluktuačních musí dříve nebo později vzniknout vesmír, v němž existujeme. Takový vesmír vznikl náhodně, nikoliv záměrně, ale přitom vznikl nutně, protože každá konfigurace někdy nastane. (Já tento názor sdílím jen napůl)

Co ale znamená stvoření z "ničeho"? Keith Ward tvrdí, že "nic" znamená nepřítomnost bytí. Když já nejsem (jako tomu je před mým narozením a po mé smrti), tak to znamená nepřítomnost "mého" bytí a proto "nic" kolem mě není ?? Kvantová kosmologie popisuje "nic" jako složitý systém kvantových polí, jejichž náhodné fluktuační vytvářejí postupně všechny konfigurační možnosti. Autor si proto pokládá otázku, **odkud pocházejí přírodní zákony,** jimiž se řídí fluktuační kvantových polí a v jakém smyslu existují, když neexistuje žádný prostor a čas, v němž by působily? Odkud pochází prvotní energie, která působí podle kvantových zákonů?

Podle Keitha Warda není žádná reálná pravděpodobnost, že se všechny konfigurační možnosti budou realizovat. Klidně se mohou realizovat jedna nebo dvě možnosti opakovaně a ostatní nebudou realizovány vůbec.....je docela možné, že nekonečný počet možných konfigurací nakonec lze nějakým matematickým algoritmem stlačit na jen několik axiomatických, nezaměnitelných možností, tedy, že ostatní jsou jen modifikacemi těchto několika spočítatelných konfiguračních možností

Domnívám se, že Keith Ward zde snad nesprávně pochopil podstatu kvantových fluktuačních z hlediska teorie pravděpodobnosti. Pokud má nějaký náhodný jev nenulovou pravděpodobnost, pak při nekonečném počtu pokusů tento jev určitě přinejmenším jednou nastane. Cokdyž neexistují náhodné jevy...cokdyž náhodnost je podgrupou řízené posloupnosti jevů a to jen několika kombinací několika artefaktů....Přitom četnost jeho výskytů v nekonečné sérii pokusů bude odpovídat velikosti pravděpodobnosti. Představme si balíček karet. Každá karta bude při dostatečném počtu pokusů vytažena bez ohledu na to, jakou pravděpodobnost tento tah má. Čím je pravděpodobnost tahu určitě karty menší, tím déle budeme v průměru čekat na její vytažení. Ale i velmi nepravděpodobnou kartu můžeme při troše štěstí vytáhnout hned napoprve.

Nepotřebujeme tedy žádný zákon, který by realizaci různých konfiguračních možností zaručoval, jak se domnívá Keith Ward. Podle mého názoru má Keith Ward poněkud zkreslenou představu o

náhodných jevech. Konkrétní realizace určitého náhodného jevu se řídí jeho distribuční funkcí. Proto se některé realizace náhodného jevu objevují častěji než jiné. Distribuční funkce je oním zákonem, který autor článku [1] hledá. Nahodilost se řídí určitými zákony a náhodné jevy jsou stejně reálné, jako jevy nenáhodné.

Keith Ward proto dochází k mylnému závěru, že koncepce kvantových fluktuací nedokáže zdůvodnit realizaci našeho vesmíru (konfigurační možnost). Podle něj tato hypotéza znamená odmítnutí racionality jako základu vědy. Jakoby nahodilost a náhodné jevy nebyly racionální, tedy podložené nějakými přírodními zákony.

Nahlédněme, jak se na vznik vesmíru "z ničeho" dívají někteří kosmologové. Autoři článku [X3] **J. Richard Gott, III a Li-Xin Li** analyzují inflační teorii vesmíru, teorii otevřeného bublinového inflačního modelu vesmíru, Vilenkinův tunelový model vesmíru a Hartleův a Hawkingův model vesmíru bez hranice.

Otázka prvotní příčiny vesmíru se často řeší představou věčné existujícího vesmíru. (Slovo >věčně< v sobě ustavuje konstituovaný čas... ale čas nemusel mít vždy "chod-odvíjení"... "Věčně" existující vesmír může být vysvětlen i tak, že takový vesmír je (realita jsoucí , ale čas neběžící) ve stavu veličin, kde čas má "neběžící charakter" a prostor "nerozpínající, nekontraující se" podobu, - vesmír je prostě v jiné veličinové podobě než je tato podoba "našeho" vesmíru)... Velký třesk naznačuje, že prvotní příčinou vesmíru byla singularita, (V rovnici $x \cdot y = 1 \cdot 1 = 0 \cdot \infty$ může být za x stáří vesmíru libovolně velké, může být "věčné" a přesto i tu "věčnost" mohu považovat za "jedničku", nebo jakoukoliv hodnotu, neb já pozorovatel, já posuzovatel mohu sám být ve stavu "skoronekonečném" či "skoronula" a tak vztažnost mě posuzovatele krát věc posuzovaná je komplementární a tudíž neurčitá... Neurčitost se tedy chová a projevuje podobně jako Heisenbergova neurčitost v mikrosvětě tak, že zjistím-li konstanty "reálného" vesmíru a jeho zákony přesně nevím "jak existoval" vesmír při stavu "základního vesmíru" ...budu-li naopak znát stav základního vesmíru, nebudu znát hodnotu konkrétní pravděpodobnosti, kdy nastane varianta "tohoto" vesmíru... Singularita tedy v jistém smyslu existuje a panuje "kdykoliv", tedy i právě teď...) ale problém zůstává. Singularita představuje selhání klasické obecné teorie relativity. (Bude-li vesmír hodnocen a ověřen jako dvouveličinový, pak stav hmoty "konstituovaný" z těchto dvou veličin je >stavebnicovou< rovnováhou v rovnici $x \cdot y = 1 \cdot 1 = 0 \cdot \infty$ a singularita by se měla chápat jiným úhlem logiky. ...logiky komplementárního střídání poloh Vesvesmíru s jeho dvěma "stranami mince", tedy jedna strana mince je časoprostor, druhá hmota a mezi nimi putuje od extrému k extrému komplementarita všech variant ...včetně symetrie, kdy "někde probíhá *antičasoprostor s protihmotou*"....) Pomocí správné finální teorie bude snad možno nahlédnout ještě blíže k počátku. (nahlížet k počátku je v tomto duchu blbost... počátek – singulární stav je i nyní, kdykoliv... Inflační teorie sice odstraňuje některé problémy standardního modelu Velkého třesku, ale má také svůj počátek v konečném čase. (čas není konečný, ...čas je veličina věčná, **ale mění svůj chod** od polohy 0 k poloze 1, a teprve čas " v chodu" vnímáme jako čas, ale měli bychom ho vnímat jako "stavovou veličinu", která mění chod – tempo. My Země se pohybujeme rychlostí skoro c a nevnímáme to, vnímá to pozorovatel na kvasaru od nás vzdáleného 14 miliard let....a i on vnímá náš pohyb relativisticky, tedy než k němu "naš foton" doletí, naše rychlost se změní do velikosti "skoronula"... Čas není tedy konečný, čas je jen měnící se chod – odvíjení. Před big-bangem čas byl ale se neodvíjel byl ve stavu $>1<$ pro "všechnu hmotu" neb tam hmota nebyla, respektive tam byla ve stavu "ani ryba a ni rak" neb i časoprostor tam byl ve stavu "ani ryba ani rak" Tvar a podoba hmoty se rekrutuje až ve chvíli změny rychlosti původní $c = 1$ všudystavové na jiné rychlosti, tedy na jiné nepočáteční poměry x ku t .) Vilenkinův tunelový model vesmíru požaduje tunelování z jednoho klasického stavu do jiného klasického stavu. Vesmír tedy nemůže vzniknout z ničeho, ale přinejmenším z jednoho bodu. Jak ale bod může obsahovat zákony fyziky? (Vesvesmír před – big-bangový je stavem $x^3/t^3 = x^3/t^3$ (1) a v jeho nekonečném pojetí v jeho jednom bodě mohl nastat vývoj našeho vesmíru a to vývoj "nové rovnováhy" rovnice (1) rovnováhy takové, že se jedna stana rovnice bude podobat časoprostoru a druhá hmotě, a započne lavinovitý vývoj kombinací stavů podle

"zvoleného" zákona vyjádřitelného matematicky jako $A \cdot A = B + B$ (2), což je parabola. Proč původní časoprostor volil tuto variantu ??? Třeba jí nevolil a je >věčná<..., je tak věčná jako onen Velvesmír se svým inertním stavem $x^3/t^3 = x^3/t^3$, kdy inertní stav se přelévá do rovnice (2) a naopak - jsou komplementární. Bod Velvesmíru coby singularita se začne "chorobně" přeměňovat", přibalovat další body původního vesmíru k přeměně na nový stav podle (2)...a až to "doběhne" "nakonec", tak nastane "antisingularita" => v našem vesmíru "se zrodí" od jiného vesmíru, jiného - anebo toho inertního a bude se náš vesmír "zinercoiovávat" postupně zpět do svého předbig - bangového stavu) Navíc podle principu neurčitosti nemůže jít o jeden bod, ale o velmi malý vesmír, který osciluje mezi Velkým třeskem a Velkým krachem. (osciluje původní Velvesmír inertní prostřednictvím "našeho vesmíru" zpět k inertní podobě) Pouze v tomto případě se může uplatnit tunelový jev. Autoři článku [X3] tvrdí, že vesmír podle uvedených modelů nemohl vzniknout sám od sebe z ničeho. (pojem >věčný< a pojem >vznik z ničeho< se podle mě chápou nepřesně. Věčnost je pojem časový , nutno ho vnímat ve smyslu, situaci "běhu, chodu" času, a přesto tam kde čas "neběží", nemá chod, tam je poměr $\frac{x}{t} = 1$, tam posuzovat věčnost lze opět jako komplementaritu

$t_0 \cdot t_\infty = 1$, která se jeví jako inertní nedefinovatelný stav času. Vesmír tedy nemůže vzniknout z ničeho, ale přinejmenším z jednoho bodu (...jak je daleko z bodu do bodu ???...jak je daleko z bodu do bodu v mikrosvětě na Planckových škálách ??? , a jak je daleko z bodu do bodu v makrosvětě ???, je v bodě ještě bod ??

Předkládají přitom novou hypotézu, podle níž vesmír stvořil sám sebe. (ke stvoření něčeho, čehokoliv je potřeba pohnutka, důvod...něco co existuje v nedefinovatelné inertnosti nepotřebuje nic, ani pohnutku ke stvoření) Vycházejí z existence oblastí, které obsahují uzavřené časupodobné křivky. Jako první na existenci uzavřených časupodobných křivek (CTC, Closed Timelike Curves) upozornil v roce 1949 Kurt Gödel řešením Einsteinových rovnic. Uzavřená časupodobná křivka je světočára, jejíž počátek a konec je v jediném bodě prostoročasu. **Kosmologové dnes rozlišují dva typy prostoročasů, obsahujících uzavřené časupodobné křivky.** První typ obsahuje uzavřené časupodobné křivky všude. Druhý typ obsahuje nejméně jednu oblast, v níž se uzavřené kauzální křivky nevyskytují, a oblasti s uzavřenými časupodobnými křivkami, oddělené od oblasti bez kauzálních křivek Cauchyho horizonty. Některé výpočty kvantové teorie pole v prostoročasu s uzavřenými časupodobnými křivkami ukazují, že tyto prostoročasy jsou nestabilní vůči polarizaci vakua a uzavřené časupodobné křivky mohou zmizet se vznikem singularit. Na základě některých výpočtů **Stephen Hawking** navrhl chronologickou domněnku, podle níž zákony fyziky neumožňují existenci uzavřených časupodobných křivek. Tato domněnka ale neomezuje prostoročasy s uzavřenými časupodobnými křivkami bez Cauchyho horizontů.

Autoři článku [X3] analyzují značně fantastickou hypotézu, že náš vesmír byl stvořen superinteligentními bytostmi v některém "předchozím" vesmíru. Vesmír si lze představit jako vícenásobně souvislý časoprostor s uzavřenými časupodobnými křivkami. Úplně první vesmír mohl být stvořen supercivilizací v některém dalším vesmíru, stejně jako všechny ostatní "pozdější" vesmíry. Autoři se tak podivuhodným způsobem vyhnuli problému prvotní příčiny. K problému kauzality přitom nedochází, protože stvořením se do nového vesmíru nepřenesají žádné informace z vesmíru původního.

Samozřejmě, hypotéza stvoření vesmíru superinteligentními bytostmi, není jediným možným modelem. Autoři článku [X3] studují některé další modely s uzavřenými časupodobnými křivkami.

V rozporu s tvrzením Keitha Warda, autora článku [1], **kosmologové zcela určitě neodmítají hledání racionální příčiny vesmíru.** Ward tvrdí, že prvotní příčina nemůže být nahodilá, ale musí být něčím, co musí nutně existovat a k čemu neexistuje alternativa. Filozofové tuto příčinu označují nutným jsoucnem, které existuje svou vlastní přirozeností, nezávisí na ničem jiném a neexistuje pouze náhodně. Podle Warda takové jsoucno nelze popsat (tedy reprezentovat) matematicky. **Tvrdí, že je**

velmi těžké pochopit, jak by matematické rovnice mohly existovat samy o sobě, a ještě těžší je pochopit, jak by mohly dát vzniknout fyzikálnímu vesmíru. (!?)

Autor podle mého názoru směřuje vědeckou teorii, která reprezentuje Přírodu, s Přírodou samotnou. Matematické rovnice nutného jsou jistě nejsou jsou samotným. Pokud takové nutné jsou, lze je s určitým omezením reprezentovat matematicky. Tuto reprezentaci lze pak falzifikovat pokusem, pozorováním nebo měřením. Přitom musíme mít na paměti zásadní omezení matematického popisu, dané již zmíněnou Gödelovou větou o neúplnosti, a naší omezenou schopností popsat a úplně pochopit Přírodu.

Cílem vědy je dát rozmanitosti přírody smysl. (Dát jí smysl ?, anebo objevit její smysl...dát by znamenalo, že ho nemá a pak ho od nás mít bude ...) **Věda není založena jen na pozorování, ale jejím cílem je rozpoznat určitý řád a převést pozorovaná data do zkrácené formy, nalézt nějaký algoritmus pro jejich popis. Tomuto procesu se říká algoritmická stlačitelnost. Pokud nejsme schopni nalézt v pozorovaných datech nějaký řád, princip nebo algoritmus, jsou tato data algoritmicky nestlačitelná. Finální teorie (teorie všeho) je ve své podstatě nejhlubším projevem víry, že existuje zkrácený popis, z něhož vyplývají všechny vlastnosti vesmíru, a že tento popis lze zapsat v konečném tvaru. (!)**

Na druhé straně víme, že svět není zcela algoritmicky stlačitelný. Existují chaotické jevy nebo matematické operace, které vzdorují algoritmickému stlačení. Existují aspekty Přírody, které nejsou ani vypočitatelné, ani katalogizovatelné. Například vlastnost "být výrokem jistého matematického formálního systému" není vypočitatelná ani katalogizovatelná. Tyto "hledáčské" (angl. "prospective") aspekty světa nelze objevit nebo popsat řadou po sobě jdoucích logických kroků. Nemohou být proto popsány žádným konečným souborem zákonů nebo pravidel. Krása, pravdivost, láska, to jsou také hledáčské aspekty reality. (**Vzájemné vztahy složitých kombinačních uskupení – celků mezi sebou vedou k porovnávacím hodnocením jež mají vyhodnocovací podobu v pojmech "krása", "láska", "zlo", "pravdivost" atd. ...to snad je pochopitelné i matematicky.)**

Hledáčské aspekty reality nelze popsat nějakou finální teorií (**finální teorie se domnívám nalezne "pouze" základní výchozí pravidlo – zákon , z něhož se vyvinou ony složité struktury kombinací a složitých kombinačních celků po jejich konstituci zůstane onen celek "inertní", ale je sám sebou další jednotkou do dalších kombinací...**) a kromě přístupu přírodovědeckého, racionálního, Příroda vyžaduje popis umělecký, emocionální. Nemohou existovat žádné matematické vztahy, které by popsaly veškerou pravdu, harmonii a krásu. (**pokud matematický algoritmus mající jednoho počátečního jmenovatele je takový, že umožňuje multiplikační tvorbu složitých jednotek – struktur, pak "zabudované" pravidlo matematické v "jednotce" /složité struktuře/ už není zapotřebí k další distribuci "interakcí" či kombinační harmonii "jednotek" vedoucí k variantnostním hodnocení v pojmech krása, vědomí, bolest atd. Zde pro kombinace "vyšších složitých jednotek" platí jiné matematická pravidla a ono pravidlo hledané finální teorie, tedy prvotní pravidlo se projevuje skrytě v systémech kombinací "vyšších celků") Proto také nikdy nedosáhneme úplného pohledu. (?) Zde podle mého názoru zůstává prostor také pro víru a pro Boha. Celá Bible je totiž knihou o člověku a Bohu a nemá sebemenší vědecký aspekt. Na druhé straně slovo "Bůh" musíme chápat přesně podle Bible, jako starostlivého Boha, Boha stvořitele a zákonodárce, Boha, který ustanovil lidskou morálku a který se zajímá o naše činy a miluje nás přes všechny naše chyby.**

Nalezneme takového Boha ve finálních zákonech Přírody? Snad najdeme v těchto zákonech krásu, řád a dokonalost. Ale dosud žádná přírodní věda ani nenaznačila, že by člověk měl ve Vesmíru nějaké zvláštní postavení. (**Sestupujeme-li v poznávacím procesu k fundamentům přírody, stále zjišťujeme asymetrii, nerovnováhu...a je dost možné, že na posledním sestupném schodě poznání zjistíme lichost – asymetrii „poslední“, kterou buď potvrdíme jako axiomatickou nevysvětlitelnou danost anebo jí tu lichost "sečteme" s Bohem pro stav sudosti a rovnováhy. Bůh pak nemusí vůbec být nějaká osoba – bytost, může to být třeba Matematika anebo jen artefakt do symetrie**

vesmírných stavů, bez něhož (bez Boha) by nemohlo docházet ke střídání symetrií s nesymetriemi a tudíž by nemohlo dojít k žádnému vývojovému pohybu všeho) Z přírodních věd neplynou žádné zákony morálky, žádná míra dobra nebo zla, tedy žádné sebemenší stopy po člověka milujícím Bohu. (Při kombinačních stavech "vysokosložितostních celků" sestavených postupně z poznaného "prvního pravidla" při dovršení finální teorie o vesmíru, už se >staví< do interakcí celky podle jiných pravidel než je původní prapravidlo základní. Kombinační celky, dělají takové struktury jako je rodina, stát, hospodářské struktury, sex, morálka atd., tedy "celky" se chovají už jinak než fyzikálně a tím nastávají mezi nimi "interakce" jiného charakteru než fyzikálního a tak je nesourodé chtít hledat fyzikální příčiny lásky, krásy, strachu atd.) Ale dosud žádná přírodní věda ani nenaznačila, že by člověk měl ve Vesmíru nějaké zvláštní postavení. (Zvláštní postavení člověka ve vesmíru spočívá v logické dedukci toho, že pozorovatel vesmíru...vesmíru relativistického i gravitačního i pozorovatel v neurčeném místě vesmíru pozorující ho sám v jemu dané pozici pozorovacích hodnot a konstant...Pozoruje tedy vesmír a zjišťuje, že kdysi někde blízko počátku spuštění chodu času, byla hmota jednoduchá a že postupně ve vesmíru nastává proces zesložítování strukturálních kvant hmoty a shlukování do složitějších variet, ale tak, že vodíku zůstalo od t_1 do $t_{\text{souč.}}$ 74 % konstantně, pak zůstalo konstantně od t_2 do $t_{\text{souč.}}$ helia, pak ještě v kratším intervalu zůstalo konstantně lithia ,opět méně atd. a ke "zesložítování" hmoty se vesmíru >odebírá, stále menší množství hmoty, atomů je pak jen malý určitý počet .Co se týče součtu atomů ve vesmíru, opět jich třeba 85% zůstalo inertních a jen z 15 ti % se vyvíjela ona složitost, nastaly molekuly...a ty nejsložitéjší asi jen na naší planetě a z těch nejsložitéjších jen 10^8 kg bílkovin - v celém vesmíru – právě na Zemi a z těch bílkovin 10^5 kg DNA a...a ? a pokračuje-li ve vesmíru zesložítování hmoty 10^{53} kg veškeré k té nejsložitéjší, pak je jí stále méně a méně a tak domnívat se že bychom my lidé mohli být ve vesmíru jediná ta nejsložitéjší hmota, není až tak kacírské a nepravděpodobné. Takže naše místo ve vesmíru – podle položené otázky : Ale dosud žádná přírodní věda ani nenaznačila, že by člověk měl ve Vesmíru nějaké zvláštní postavení není až tak dobře zodpovězené, neb věda jistě naznačila postavení člověka ve vesmíru a jak málo či moc je jeho postavení zvláštní, se postupně dozvíme,zda jsme či ne tou nejsložitéjší hmotou ve vesmíru,zda **co se týče té složitosti nejsme my lidé "středem vesmíru" (?)**

Steven Weinberg ve své knize [3] říká, že příroda se jeví krásnější, než by přísně vzato měla být.(A to proto, že při kombinační selekci velkých celků teoreticky se zrodily všechny kombinace, ale prakticky se vyselektovaly jen "vhodné" kombinace...proč ?, asi nastoupilo zde na místo fyzikálních zákonů "prvotních" sekundární zákony mající jiný matematický algoritmus ...který neporušuje onen prvotní fyzikální zákon z výsledku finální teorie "interakce časoprostoru a hmoty".) *Ale Bůh ptáku a stromů by musel být také Bohem vrozených vad a rakoviny. Věřící již tisíciletí bojují s teodiceí, s objasněním utrpení ve světě, kde vládne milující a dobrotivý Bůh.* **Steven Weinberg** píše, že osobní vzpomínka na Holocaust mu znemožňuje přijmout jakýkoliv pokus ospravedlnit Boží záměry s člověkem a lidstvem.

Autor článku [1] **Keith Ward** se snaží dokázat, že pouze Bůh je nutným jsoucнем a prvotní příčinou (Možná spolupříčinou jako artefakt nutnosti střídání symetrií s asymetriemi...) vesmíru. Tvrdí, že pokud existují nějaké matematické rovnice popisující vesmír, pak mohou existovat pouze v mysli Boha, nejvyššího kosmického intelektu. Za rozhodující otázku považuje, zda vesmír (náš vesmír, tato podoba vesmíru...) vznikl na základě poznání a úmyslu nebo náhodně. Teisté i vědci společně věří, že vesmír je racionální a že hledání vysvětlení jeho existence má být vedeno tak daleko, jak je to jen možné. Keith Ward zde znovu směšuje matematickou reprezentaci Přírody s Přírodou samotnou. **Příroda ke své existenci určitě nepotřebuje žádné matematické rovnice v mysli Boha. (?)** (Možná vše co si teisté myslí o Bohu je plané, nepravdivé, až právě na tento výrok : že Bůh je "bankou" pro uchování e x i s t e n c e matematiky vně přírody...???)

Náhoda nebo záměr

Keith Ward dále tvrdí, že *pozoruhodná hierarchická složitost všech struktur* ve vesmíru nemůže být důsledkem slepé náhody, ale že je výsledkem mocné a moudré inteligence. (Můj názor se opírá o dvouveličinovou podstatu vesmíru a proto mi umožňuje vizi, že i složité mohutné komplexy struktur jsou sto býti realizovány na jednoduchém, JEDINĚM principu popsaném jednoduchou matematikou... i jediný princip dokáže postavit ony mohutné složité struktury, které se pak vzájemně chovají podle d a l š í c h pravidel, zřejmě na bázi onoho prvotního pravidla. Teoreticky existuje nekonečný počet možných vesmírů s mnoha možnými kombinacemi přírodních zákonů a fyzikálních konstant. (Pokud je volen Velvesmírem pro postavení >své<varianty, tedy postavení "tohoto" vesmíru První princip, pak už nekonečný chaotický počet možných vesmírů není, kombinační možnosti sice jsou teoreticky matematicky nekonečné, ale dle stanoveného pravidla se i ty kombinace budou chovat "v řádu" a postupně v posloupnostech organizovaných...ať už chtějí či ne, ...jinak by zanikla platnost prvotního pravidla. Příčina prvotního pravidla , to je otázka jiná. Je-li jednou z variant Velvesmíru "inertní stav" dvou veličin, pak tato lichost stavů má zrcadlovou symetrii v "Bohu" (s matematikou) a tato >dvojice< pak zrodí variantu neinertního vesmíru s dalším střídáním sudé a liché, střídáním symetrie a asymetrie"uvnitř vesmíru je variantní rovnováha mezi časoprostorem a hmotou, ale nerovnováha tu je v něčem jiném : v toku času, tedy ve změně inertního poměru $\frac{x}{t}$ ku $\frac{c}{t}$,... změna tohoto základního "inertního poměru dává rychlosti menší než $\frac{c}{t}$ (a větší než $\frac{c}{t}$..., ty se v tomto vesmíru nerealizují) a rychlosti menší než $\frac{c}{t}$ tedy poměry $\frac{x}{t}$ ku $\frac{c}{t}$ menší než inertní etalon jsou důvodem a příčinou druhé tváře časoprostoru a tou je hmota.

Teoretikové, kteří dnes hledají finální teorii, doufají, že hodnoty základních fyzikálních konstant, jako jsou Planckova konstanta, gravitační konstanta, konstanta jemné struktury, konstanta gravitační struktury nebo kosmologická konstanta vyplynou ze samotné teorie. (Myslím si to také..)

Fyzikální konstanty mají pro fyziku vesmíru zcela zásadní význam. Příkladem jsou atomy a molekuly, jejichž rozměry jsou určeny poměrem hmotnosti protonu a elektronu, tzv. konstantou jemné struktury. Konstanta jemné struktury udává vazbu mezi elektromagnetickým polem a látkou. Její hodnota je určena poměrem druhé mocniny elektrického náboje elektronu a součinu rychlosti světla a Planckovy konstanty. Pro popis struktury hmotných objektů ve vesmíru má zase zásadní význam konstanta gravitační struktury. Její hodnota je určena poměrem součinu Newtonovy gravitační konstanty a druhé mocniny hmotnosti protonu a součinu rychlosti světla a Planckovy konstanty.

Na první pohled by se mohlo zdát, že pokud se hodnoty konstant změní, dojde pouze k posunu rozměrů některých objektů ve vesmíru. Tento názor je zcela naivní. Mezi hodnotami fyzikálních konstant existuje řada neobvyklých souvislostí, koincencí. Pokud by se např. konstanta jemné struktury lišila od své skutečné hodnoty zhruba o 1%, hvězdy by měly výrazně odlišnou stavbu. Biogenní prvky, jako je uhlík, dusík, kyslík a fosfor, vznikají během závěrečné eruptivní fáze hvězd, kdy jsou v podobě plynu a prachu rozptýleny do prostoru. Později tento plyn a prach kondenzuje do podoby planet a takto se dostal do živých organismů na planetě Zemi.

Uhlík ve vesmíru vzniká dvoustupňovým procesem z jader atomů hélia (tzv. 3- α proces). Tento proces probíhá pouze za vysoké teploty, kdy atomy mají dostatečnou kinetickou energii. Nejprve vzniká ze dvou jader atomů hélia jádro atomu berylia. Další jádro atomu hélia pak s jádrem atomu berylia vytvoří jádro atomu uhlíku. Tento proces by byl jen málo pravděpodobný, pokud by neexistovala rezonanční hladina atomu uhlíku. Dochází k tomu, že součet klidových energií zúčastněných částic leží těsně pod přirozenou energetickou hladinou jádra atomu uhlíku a dodání tepelné energie umožní tuto jadernou reakci. Dále existuje rezonanční hladina v atomu kyslíku, která leží těsně pod celkovou energií jádra atomu hélia a jádra atomu uhlíku. Tím se zabrání tomu, aby se všechno vzniklý uhlík přeměnil na kyslík. Tato vícenásobná koincidence rezonančních hladin je nutnou podmínkou naší existence. Umístění těchto rezonančních hladin je důsledkem číselných hodnot fyzikálních konstant.

Existuje řada dalších příkladů tohoto druhu. Někteří těmto koincencím fyzikálních konstant přiřkládají značný teologický význam, protože takové koincidence fyzikálních konstant považují za Boží vyladění vesmíru nutné ke vzniku života a člověka.

Autor článku [1] **Keith Ward** uvádí, že pokud by náš vesmír byl pouze jednou z nekonečně mnoha možností, určených souborem možných fyzikálních zákonů a fyzikálních konstant, pak by jeho existence byla krajně nepravděpodobná. Domnívám se, že autor opět naráží na nepochopení teorie pravděpodobnosti.

Není snadné vysvětlit, proč jsou fyzikální konstanty takové, jaké jsou a proč mezi nimi existují příslušné koincidence. Lze se oprávněně ptát, jaký význam by měla finální teorie, která by úspěšně vysvětlila pozorované hodnoty všech fyzikálních konstant. Pokud by tato teorie byla jednoznačná a dovolila by pouze jediný výběr fyzikálních konstant, pak bychom mohli **pouze říci (?)**, že jsme měli neuvěřitelné štěstí. (Domnívám se, že zjistíme-li z finální teorie příčinu - důvod konstant, pak nebude nutné prohlašovat něco o tom, že jsme měli štěstí, že ty konstanty byly právě takové a takové. Dostmožná, že teorie vysvětlí jednoznačně, že jiný typ vesmíru než tento ani možný není, a pak už je vše modifikováno tímto poznatkem...) Každé hlubší metafyzické závěry by byly nutně velmi spekulativní a bylo by nemožné je vyvrátit.

Pokud se ale ukáže, že hodnoty fyzikálních konstant obsahují určitý prvek náhodnosti, který závisel na speciálních událostech, pak náš vesmír je pouze jedním z mnoha možných vesmírů, v němž byly podmínky pro život. V tomto případě hodnoty fyzikálních konstant a fyzikálních zákonů mají jisté náhodné rozdělení a některé z nich jsou pravděpodobnější než jiné. Pak je možné, že žijeme ve velice pravděpodobném vesmíru. Konečně lze takové spekulace zcela odmítnout, protože není jasné, zda vůbec nějaké "losování" vesmírů existovalo (nebo existuje). (O to jde...zjistit zda existuje jen jedno možné pravidlo pro postavení reálného /tohoto/ vesmíru a zda existují jiná pravidla podle nichž by bylo reálné stavět jiné typy vesmírů. Podle mé vize dvouveličinového Velvesmíru bude hledání odpovědi mnohem snazší, neb všechny vesmíry, alternativy by musely vyjít z dvouveličinnosti a tudíž by bylo možno matematicky i jinak hodnotit, proč je reálný tento vesmír s právě jeho pravým nalezeným principem a proč není reálný jiný vesmír volí-li bychom jiná pravidla na základě dvouveličinnosti. Číselná desetinná soustava i palcová početní soustava jsou algoritmy stlačitelné na dvojkovou soustavu...Je dvojková soustava ještě nějak stlačitelná ??? Pokud ne, pak v š e c h n y varianty dvojkové soustavy jsou obsahem tohoto vesmíru a jiný vesmír tedy není možný...!?!?!)

Pochopitelně autor článku [1] **Keith Ward** jako jediné správné řešení navrhuje existenci Boha, který stvořil vesmír tak, aby v něm mohl vzniknout inteligentní život. Tato teorie ale není vědecká, neboť ji nelze falzifikovat. Má přitom naprosto stejnou váhu, jako "šťastný tah" našeho vesmíru. Hovořit o nějaké pravděpodobnosti tahu nemá v tomto případě reálný smysl, protože náš vesmír může být důsledkem nějakých nepoznatelných okolností. (Je dvouveličinový)

Keith Ward dále tvrdí, že pokud vyjdeme z existence našeho vesmíru, je prakticky jisté, že v něm bude existovat vědomý život. Na podporu tohoto svého tvrzení ale neuvádí žádné **reálné argumenty** (Přesto reálné ! argumenty mohou být postaveny, viz má vize o zesložítování hmoty ve vesmíru...zesložítování je pozorovatelný fakt a dokazatelný fakt...jednou proto musí dojít k takovým složitostem, které se budou chovat mimořádně složitě a tedy jako DNA a jako stavy : rozumu, citu, bolesti.lásky a vědomí...) kromě své víry ve všemohoucího Boha.

Vývoj života a lidské psychiky mohl a může v každém stádiu evolučního vývoje skončit ve slepé vývojové větvi. (Může a mohl a přesto to doposud neudělal -?-proč ? a udělá to někdy ?) Existuje řada způsobů, které mohly ve složitém a nepřátelském prostředí zcela zabránit vzniku, vývoji a rozvoji života. (Pokud ve vývoji platí podobně pravidlo komplementarity nepřátelského ku přátelskému, tedy $0 \cdot \infty = 1 \cdot 1$, pak evoluční nepřátelství sice může dosáhnout té značky

"nekonečno" aby pro stav "přátelství" nastala značka nula a vše bylo tím pádem ukončeno, ale jaká opakovatelnost je možná, to nevím...doposud se nestala ani jednou...)

Neznáme důvod, proč by se ve vesmíru musel život vyvinout.(Důvod vyvinutí života genezí tj.střídáním stavů symetrií s asymetriemi podle Počátečního pravidla je stejný jako důvod existence samotného vesmíru a podobné důvody. Důvod je v tom, že pozorujeme, že se nenacházíme ve Velvesmíru inertním a že Velvesmír inertní změnil svou vizi-strukturu-stav-podobu-asymetrii na neinertní, tedy na vesmír, po jehož nutnou existenci je nutné rozdělení inertního původního stavu na časoprostor a hmotu.Tyto dva stavy jsou sudé, ale jsou nerovnovážné. Čas nastartoval svůj chod, tedy nastala změna x ku t tak, aby byla menší než rychlost c . a tím byl nastartován pohyb změn – výměn symetrií a tím stavba složitějších kombinačních struktur ze dvou veličin a nerovnováha globální se jen "posouvá", lokální rovnováhy vytváří stabilní struktury se zákony zachování..... $10 \neq 11$; $10000 \neq 10001$; $10^{50} \neq 10^{50} + 1$; atd. Z každé nerovnice můžete odkrojit "vnitřní lokální rovnováhu" a oddělit onen lichý zbytek....ten zbytek je "pro" rovnováhu s Velvesmírem, jenž je inertní a to inertní právě 100% mínus ta jednička z "přebytku našeho vesmíru"...a pořád dokola...) Předpoklad, že život nutně musel z jistých chemických struktur vzniknout, je teologickým přístupem, který biologové oprávněně odmítají. (Otázka spíš zní : jak dlouho musí probíhat zesložít'ování, do jak složité míry musí probíhat zesložít'ování hmoty, než se projev života dostaví...a je vidět, že vývoj vesmíru tedy vývoj zesložít'ování hmoty trval dodnes 14,28 miliard let a věříme-li, že není zdaleka u konce, pak jednou nutně muselo dojít ke vzniku inteligentních bytostí. Nevysvětleným bych pokládal to proč je to právě už teď.Biologové určitě odpoví, že : je-li nevyhnutelná rychlost tvorby složitých struktur, které dojdou k této pozorované složitosti vysvětlitelně a podle zákonů,pak v takovém prostředí DNA a ostatních složitostí je vznik života nevyhnutelný...)

S jistotou lze tvrdit pouze to, že pokud by se fyzikální konstanty lišily od svých současných hodnot zhruba o 1%, pak by základní stavební chemické prvky pro vznik života ve vesmíru neexistovaly v dostatečném množství.(Je vidět,že zřejmě jsou fyzikální konstanty a jejich podoba na něčem závislé,nejsou náhodné. Kdyby byly náhodné jistě by se jejich náhodnost realizovala a vyloučily by se všechny "nereálné"vesmíry a zůstal by jen ten náš)

Nutnost Boha

Autor článku [1] **Keith Ward** se dále zabývá pravděpodobností existence Boha. Pokud by existence Boha měla stejnou nebo dokonce nižší pravděpodobnost než vesmír, nebylo by možno Boha považovat za prvotní příčinu jeho vzniku.

Keith Ward tvrdí, že podle klasické křesťanské víry Bůh existuje nutně. Každé aktuální jsoucno je nepravděpodobné, neboť existuje mnoho jiných jsoucen. Existence jednoho jsoucna ale není méně pravděpodobnější než existence jsoucna jiného. Autor dále tvrdí, že tato nepravděpodobnost by se vyloučila, pokud by existovalo jsoucno, k němuž by vůbec nebyla žádná alternativa, jsoucno, které by nemohlo nebýt.

Takové jsoucno je podle Warda mimo lidské chápání. Bůh je kosmická inteligence, která je vševědoucí, neustále poznává všechno, co je vůbec možné. To, co je možné, existuje (jako možné) pouze potud, pokud to existuje v něčem, (Já Navrátil jsem možný a přesto jsem přede dvěma sty lety neexistoval...) co je skutečné, tedy pokud to existuje ve vědomí Boha.(Ve vědomí Boha se existence věcí střídá ?, jednou ta věc tam je a jednou není, anebo tam jsou všechny věci od začátku až do konce a postupně se do existence vynořují a zase zanořují ??) Kdyby Bůh tyto možné věci nemyslel, neexistovaly by ani jako možné. **Kdyby tedy Bůh nebyl, neexistovaly by žádné možné věci.** Nebyly by nic možné a proto by také nic neexistovalo. Protože věci skutečně existují, musí nutně existovat Bůh. (?)

S podobnou úvahou jsem se setkal v článku **Williama Carrola** [5]. Carroll vysvětluje, co pro věci znamená "existovat". Ve svém článku píše:

"Vezměme například nůž. Ten existuje, je. Co je příčinou jeho existence, jeho bytí? To, co znamená být nožem, nezahrnuje existenci. (Když nůž zdeformuji provrtám zkrouším a totálně přetvořím, že bude vypadat jako dětská panenka, nebude to nůž ale panenka...příčinou jejího bytí je to, že jsem "něco" změnil "v něco". Nože nemusí existovat. Existovat není součástí toho, co znamená být nožem. Existence není součástí definice nože. Příčina existence jakéhokoliv nože, totiž to, co odpovídá za fakt jeho existence, není v samotném noži. Nůž není příčinou sama sebe (Nůž je v posloupnosti přeměn "věci" ve "věci" od big-bangu na nějakém místě posloupnosti existencí změněných v jiné existence, takže p ř í č i n a existence nože je v existenci samotné...nejprve musí být existence a druhotně následují z m ě n a v té existenci, které dovedou artefakt až do podoby nože...) Ti, kteří nůž vyrábějí, jsou v jistém smyslu příčinou jeho existence. (Příčinou nemusí být výrobce jako prvotní příčina. Prvotní příčina je že změny hmoty vůbec směji nastat...a nesmě-li pak ani výrobce nože nic nevyrobí neb sám nebude existovat) Ale nůž existuje potom, co byl vyroben, a proto trvající účinek, jímž je jeho existence, nezávisí přímo na těch, kdo nůž vyrobili. Existence trvá, je to určitý účinek, a proto musí mít příčinu. Nůž může projít různými změnami, včetně změny, jež znamená, že přestane být nožem. Ale ať jde o jakoukoliv změnu, samotná existence toho, co vzniká, dává bytí v absolutním smyslu, je od nějaké příčiny, je stvořena."

Keith Ward podobně jako **William Carroll** důsledně odděluje "existenci něčeho" a vlastnost "být něčím". Keith Ward vlastnost "být něčím" označuje jako "to, co je možné".(*Kombinace základních prvků ve vyšší celky jsou teoreticky nekonečné, ale podle "předem daného" pravidla vzniknou opravdu jen věci "možné" ...nemůže vzniknout uhlík mající 9 elektronů v obalu atomu, tedy existuje-li proton a elektron v hojném počtu, pak ještě nemohou udělat uhlík s devíti elektrony,)* Oba autoři shodně tvrdí, že vlastnost "být něčím" souvisí s Božím tvořením.(*Najde-li se matematické vysvětlení proč byly realizovány ty a ty kombinace a ty a ty nikoliv, podle nějakého prapůvodního pravidla, pak k výběru struktur Bůh není zapotřebí a zesložít'ováním nastane – vyvine se i inteligentní člověk bez Boha.)* Samotná existence je jen důsledkem toho "být něčím".(*Samotná existence je důsledkem střídání rovnohah s nerovnováhami...ani jeden stav není privilegovaný, proto se musí nekonečně střídat...s t á l e tedy panuje i rovnováha i nerovnováha i existence i neexistence...střídají se jako horký brambor co lítá z dlaně do dlaně ...postupně až rychlostí světla.Pak se neví zda brambor je v pravé ruce či levé...zda je v obou,...zda je "právě" rovnováha či nerovnováha zda jsem v lokálním inerciálním systému či v té "ostatní" nelokální nerovnovážné části...ani ryba ani rak...vesmír je komplementární s "neexistujícím Bohem", Bohem možná není bytost, ale Bohem je >zákon< a Bohem je matematika a Bohem je "partner" pro stav symetrie či střídání symetrie s nesymetrií vesmíru s Bohem...(?). Jestliže tedy něco začne existovat, jde pouze o změnu něčeho, co je možné, na něco, co existuje, a nikoliv o stvoření něčeho.(!) Toto absolutní příčinné působení, které dává bytí všemu, co existuje, nemusí mít počátek v čase.(!) Proto podle **Williama Carrola** není rozpor mezi myšlenkou "být stvořen" a myšlenkou "nemít počátek v čase". Jestliže je věc ponechána sama sobě a je oddělena od příčiny bytí, není absolutně ničím. Stvoření je prvotní, trvalé absolutní příčinné působení, jehož účinkem je bytí všeho, co existuje.*

Tyto úvahy souvisejí s pojmy "forma" a "obsah". Koňovitost, vlastnost být koněm, je příčinou existence koně. Je to určitá forma, určitá možnost, kterou Příroda (nebo Bůh) může naplnit. Příroda nebo člověk podle této představy nejsou tvořivým elementem, ale pouze naplňují předem dané formy, dávají existenci tomu, co je možné. Všechny možné výsledky všech možných pokusů jsou zaznamenány v Boží mysli. Kde je potom kvantová neurčitost? Kde je svobodná vůle, jestliže je všechno již dáno?

Matematická logika je vybudována pomocí formálního systému, který je definován základní abecedou (základními symboly),(*Pro jednoduchost jsem říkával, že rozdíl mezi matematikou a fyzikou je v tom, že matematika je číslo krát číslo, kdežto fyzika ke veličina krát číslo .Hodí se mi*

tento přírůstek teď ,abych řekl : fyzika i matematika používají symbolické značky jimiž vyjadřují...co?, to už je jedno, respektive není ; vyjadřují těmi matematickými /i fyzikálními/ symboly realitu "tam venku" Napíšu-li fyzikové značku F, je to venku v přírodě síla a vypadá "takatak" ...napíší-li matematikové "odmocnina" vypadá v přírodě ???, A zde je ten zamlžený problém.Možná i matematika má na papíře symboly (integrál) a on v přírodě také nějak existuje nikoliv však pod značkou...??? ale pod neznámou realitou...???) formačními pravidly (pravidly pro vytváření formulí formálního systému ze základních symbolů), axiomy (význačnými formulami, kdy je dán předpis, který rozhoduje o každé formuli, zda je nebo není axiomem) a dedukčními pravidly (pravidly, podle nichž se z výchozích formulí (premis) odvozují jiné formule (závěry, soudy)). Různé formální systémy, které jsou vnitřně bezesporné (tj. dedukční pravidla nevedou k porušení axiomů), vedou k matematické logice, jak ji známe, nebo k logice, z níž lze naši logiku pomocí dedukčních pravidel odvodit. **Logika nezávisí na výběru formálního systému a v tomto smyslu je absolutní. Není třeba žádné "logičnosti", vlastnosti "býti logikou", kterou by Bůh musel stvořit a udržovat ve své mysli. Logika v tomto smyslu existuje sama o sobě.** (Pak logika existuje nejen v mozcích lidí, ale ve všem co je obsahem přírody...pak ovšem je logika (matematická logika) spoluvůrcem "všeho" ...Pravidlo krát velveličina (ze dvou veličin délky a času) = náš (vývojeschopný) vesmír. Vývoje schopnost tkví v tom, že původní $c^3 = 1^3$ se "v rovnici" změnil na "nepravou rovnost" tedy na : Σ časoprostor = Σ hmota (3) ...kde na pravé straně "něco" přebývá a na levé "něco" chybí)

Axiomy a dedukční pravidla musí být vnitřně bezesporné. Tato bezespornost zřejmě představuje schopnost rozlišit identické od neidentického, schopnost definovat objekty nebo stavy. Ani zde není třeba nějakého Boha, který by pravidla a axiomy stvořil.

V roce 1931 **Kurt Gödel** publikoval větu o neúplnosti v práci "*Über formal unentscheidbare Sätze der Principia Mathematica und verwandter Systeme*". Zásadním výsledkem této práce je důkaz, že v každém axiomatickém matematickém systému lze zformulovat větu, kterou v rámci tohoto axiomatického systému nelze dokázat. **Nelze proto dokázat konzistenci žádného axiomu.** (Možná půjde o to zjistit kolik těch axiomů vesmír "má".? a zda jsou algoritmicky stlačitelné a na kolik ?,na kolik axiomů ? Zajímavé by pak bylo zjištění kdyby nezávislých axiomů byl malý určitý počet, anebo dokonce jen jeden....? a ostatní "axiomy" by byly na něm závislé ??)

Gödelova věta o neúplnosti je naprosto zničující výsledek, který veškerou tradiční matematickou filozofii hází na smetišť dějin. Představy o úplném a dokonalém matematickém popisu Přírody byly od základů otřeseny.(Je návrh možné komplementarity střídání symetrií s asymetriemi donekonečna /princip neurčitosti..horký brambor není ani v levé ani v pravé ruce vlivem obrovské rychlosti střídání pozic...atd.../ také výsledkem neúplnosti Gödelovy věty ??) Jak ale může dokonalý Bůh obsahovat ve své mysli všechny věci, když například axiomatické systémy nejsou úplné? (Možná zbude právě po algoritmickém stlačení řečený jen jeden axiom a tím axiomem bude sám Bůh coby artefakt do systému střídání nerovnovah s rovnovahami , střídání symetrií s neasymetriemi existence s neexistencí atd..??...)

$$10^{50} \neq 10^{50} \quad \text{nýbrž} \quad 10^{50} = 10^{50} + \text{Bůh} \dots\dots\dots(4) \quad (?)$$

$$\text{vesmír} + \text{bůh} = 1 \quad \text{nýbrž} \quad \text{vesmír} + \text{bůh} = 0 \dots\dots\dots(5) \quad (?)$$

Vraťme se k článku [1] **Keitha Warda**. Autor dále tvrdí, že Bůh musí existovat stále, i kdyby neexistoval aktuální vesmír. K jeho existenci není žádná alternativa. Proto Bůh je nutné jsoucno. Bůh je aktuální jsoucno, v němž existují všechny možnosti. Nemůže být popřen, aniž zničíme veškerou možnost bytí.

Myšlenka možných věcí (forem), které nějak existují, je svým způsobem podivná. Podle Keitha Warda samotná existence (obsah, aktuální jsoucno) je důsledkem toho, co je možné (forma). A to, co

je možné (forma), se nachází v mysli toho, co je skutečné, tedy ve vědomí Boha. Jak je to ale s existencí Boha? Tato existence musí být důsledkem toho, že Bůh je možný. V jaké mysli se nachází tato možnost?

Keith Ward k tomu uvádí, že Bůh není jen další jsoouco, které existuje a potřebuje své vysvětlení. Bůh je nutné jsoouco. Ale odkud tato jeho nutnost vyplývá? Pokud odmítneme autorovy představy "toho, co je možné" jako příčiny "toho, co existuje", nepotřebujeme žádné nutné jsoouco, které by ve svém vědomí udržovalo všechny "možné věci". Autor vlastně stvořil Boha, aby tyto své představy mohl vysvětlit. Vytvořil hypotézu, k jejímuž důkazu potřebuje Boha, jehož existenci nemůže dokázat. Tvrdí, že existence tohoto Boha je pro jeho hypotézu nutná. Samozřejmě pak Bůh nemůže neexistovat.

Keith Ward dále zdůvodňuje Boha jako *příčinu* (?) našeho vesmíru. Bůh vybírá z celkové množiny dílčí podmnožinu myšlenek a dává jim aktuální existenci. Nejlepší vysvětlení pro existenci vesmíru pak podle autora spočívá v tom, že byl z celkové množiny možných vesmírů, existujících v Boží mysli, vybrán pro svou dobrotu.

Steven Weinberg ve své knize [3] připomíná, že pokud najdeme ve finální teorii Přírody dokonalost a krásu, nenajdeme v nich, že by život a inteligence měly nějaké privilegované postavení. Dosud žádná vědecká teorie z oblasti přírodních věd tomu ani v nejmenším nenaznačuje. Proto ve finální teorii nenajdeme žádná měřítká lidských hodnot a morálky.

Vesmír není ani dobrý ani zlý. Dobro a zlo jsou pouze našimi myšlenkovými a ([Vesmír fyzikální, tedy kvantový a gravitační „tam“ v makrosvětě, neznají, nerozlišují dobro a zlo...? a přesto bych o tom pochyboval v pojetí tom, že znají, že uhlík nemůže mít devět elektronů v obalu = zlo a může mít jen šest = dobro. Ve vyšších a složitějších strukturách prostě jsou i p r o j e v y složitěji projevující se : kombinace manželky a rodinou a nevěrou dává pocit \(interakci složitých struktur nejen v mozku\) o nevěře a tím o žárlení či bolesti \) a emocionálními kategoriemi. Z žádných přírodních zákonů vesmíru nijak nevyplývá, že by život a inteligence musely vzniknout.\(?\) Vesmír a jeho přírodní zákony jsou zcela nezúčastněné a neutrální vůči člověku,\(?\) jeho představám, touhám a zbožným přáním. Proto nelze vůbec hovořit o nějaké jeho dobrotě. \(\[Myslí autor "dobrotě vesmíru" ?\]\(#\), ..Vysoce složitě struktury hmoty \(člověk, mozek, společnost.. v časoprostoru\) vytváří spolu interakce "nové" tedy, že nevěra způsobí v mozku žárlivost a to ještě neznamená,že tyto "vysoce složitě struktury" se nechovají "v nitru podstaty fyzikální" jako fyzikální stavy podléhající nějakým několika zákonům,ne-li jednomu univerzálnímu. To znamená,že souvisí-li "složitě struktury s fyzikou" a respektují-li její zákony, pak rovněž i chování jako je dobro a zlo atd. je "vyšším stupněm" interakcí fyzikálních a tedy patří "pod prvotní původní" zahajovací zákon...zákony ve společnosti : jak se budeme chovat k vrahům a zlodějům atd. patří tedy pod zákony přírody a zákony fyziky...jsou jen integrálním dalším a dalším stupněm a nadstupněm chování hmoty a časoprostoru vzájemně....\)](#)

V závěru svého článku [1] autor **Keith Ward** uvádí, že křesťané se nechtějí stavět proti vědě, mohou naopak odhalit konečný smysl vesmíru, který se věda snaží pochopit. Avšak v srpnu 1999 se státní rada pro školství amerického státu Kansas těsným rozdílem hlasů usnesla vyškrtnout z osnov středních škol evoluční teorii a zmínky o teorii Velkého třesku. Na podporu kreacionistických názorů ve Spojených státech věnují dvě organizace "Institute of creation research" a "Answers in genesis" ročně částky 3 a 4,5 miliónu dolarů. [7]

Domnívám se, že Boha nelze dokazovat kritikou současné kosmologie ([Lze axiom dokazovat Gödelovou větou o neúplnosti ???](#)) a filozofickými konstrukcemi, o něž se pokusil Keith Ward ve svém článku. Především současná kosmologie zdaleka není uzavřena a názory se neustále vyvíjejí a mění. Přes veškerý optimismus stojíme ještě daleko před finální teorií vesmíru. Ale ani finální teorie nebude o Bohu nic vypovídat. ([Pokud je auto složeno z 1555 součástí a já coby samouk na ostrově](#)

pochoším smysl a funkčnost 1554 součástek auta, pak je diskutabilní zda nepochoším i tu poslední z 1555...)

Každá přírodovědecká teorie musí být přímo konfrontována s pozorováním, měřením nebo experimentem. Jakoukoliv teorii bez tohoto rozhodujícího testu nelze považovat za vědeckou. Přijetí nějaké teorie bez jejího ověření pozorováním nebo experimentem se považuje za dogma. Proto žádná vědecká teorie nemůže připustit Boha jako prvotní příčinu, protože ji nelze ověřit. ([Axiom nelze ověřit, axiom lze jen určit, stanovit...anebo nestanovit...](#))

Bible všude hovoří o živém Bohu, Bohu-člověku a nikoliv o nějaké fyzikální, filozofické nebo mystické abstrakci. Podle Bible lze Boha vidět jako jedináčícího ve světě, v našem životě. Boha tedy každý musí hledat jen sám v sobě a chtít ho vidět. Bůh je ten, kdo přebývá uprostřed svého lidu, kdo spolu s ním jedná, kdo mu pomáhá, ale respektuje dějinný řád ve světě. Bůh je výpověď o člověku a nikoliv o fyzikální podstatě Přírody. V tomto smyslu si věda a náboženství nepřekázejí a doplňují naše poznání a pochopení světa.

Literatura:

- [1] **Ward, Keith: Proč Bůh musí existovat.** Universum 3 (35), revue České křesťanské akademie. (léto 2000)
- [2] **Barrow, John D.: Teorie všeho.** Mladá fronta, Praha 1997. z angl. orig.: Theories of Everything. The Quest for Ultimate Explanation. Oxford University Press, 1991. ISBN: 80-204-0602-6
- [3] **Weinberg, Steven: Snění o finální teorii.** Nakl. Hynek spol. s r.o., Celetná 11, 110 00 Praha 1. 1996. z amer. orig.: Dreams of a Final Theory. Pantheon Books, New York, 1993. ISBN: 80-85906-26-0
- [4] **Pearcy, Nancy R.; Thaxton, Charles B.: Duše vědy.** Proměny ve vztahu vědy a náboženství. Nakl. Návrat domů, Plzeňská 166, 150 00 Praha 5. překlad: Alena Koželuhová. angl. orig.: Pearcy, Nancy R.; Thaxton, Charles B.: The Soul of Science. Christian Faith and Natural Philosophy. Konos Connection, 111 Bethea Road, Fayetteville GA 30214, USA. Vydáno: Crossway Books, a division of Good New Publishers, 1 300 Crescent Street, Wheaton, Illinois, 1994 ISBN: 80-85495-73-2
- [5] **Carroll, William E.: Vznik vesmíru z ničeho a stvoření.** Universum 15, Revue přírodovědecké a technické sekce České křesťanské akademie. (říjen 1994)
- [6] **kolektiv autorů za redakce Nečase Jiřího: Aplikovaná matematika.** SNTL, Praha 1977
- [7] **Finance a boj o zákaz Darwina... Mozaika. O čem se psalo ve světě i u nás.** Vesmír 79 (130), 1/2000, str. 51. ISSN: 0042-4544
- [X1] **Marcelo B. Ribeiro and Antonio A. P. Videira: Dogmatism and Theoretical Pluralism in Modern Cosmology.** 8 Jun 1998. physics/9806011 e-Print archive. Los Alamos National Laboratory. US National Science Foundation.
- [X2] **H. Pierre Noyes: Science and Paranormal Phenomena.** 3 Jun 1999. quant-ph/9906014 e-Print archive. Los Alamos National Laboratory. US National Science Foundation.
- [X3] **J. Richard Gott,III and Li-Xin Li: Can the Universe Create Itself?** Department of Astrophysical Sciences, Princeton University, Princeton, NJ 08544 (December 29, 1997). astro-ph/9712344 e-Print archive. Los Alamos National Laboratory. US National Science Foundation.

[\[X4\]](#) **G. J. Chaitin [M1]: A Century of Controversy over the Foundation of Mathematics.** 27 Aug 1999. [chao-dyn/9909001](#) e-Print archive. Los Alamos National Laboratory. US National Science Foundation.

[\[X5\]](#) Turnbull University of St. Andrews. **History of mathematics.**

[I1] Subject: **Fyzika a různá náboženství.** Date: Sun, 19 Nov 2000 19:23:56 -0500 (EST) From: [Luboš Motl](#). To: [Natura](#)

[\[N1\]](#) **Kosmologie nebo stvoření?** Natura 7/1995.

[\[N2\]](#) **Cesta k Bohu.** Natura 3/1999.